MIELIPIDE

Vanhemmat osaavat päättää itse kumpi on kotona lapsen tai lasten kanssa. Emme tarvitse siihen valtiovallan sekaantumista. **NIMIMERKKI SUVITYTTÖ KOMMENTOI VIIKON KYSYMYSTÄ**

LUKIJALTA

Mustamaija pelattu pienipalkkaisten käteen

Oikeudenmukaisessa maailmassa emme joutuisi edes tämän päätöksen eteen. Voiko 1 123 euroa bruttona kuukaudessa tienaava siivooja hyväksyä keskitetyn palkkasopimuksen, joka heikentää hänen toimeentuloansa entisestään?

Suomalaiset työssäkäyvät köyhät ovat usein yksityisten palvelualojen työntekijöitä. Mikäli palvelualat 230 000 jäsenellään jäisivät keskitetystä ratkaisusta ulkopuolelle, ei koko ratkaisua synny.

Hienosti pelattu hallitukselta ja EK:lta. Mustamaija on nyt pienipalkkaisia edustavien ammattiliittojen, kuten PAM:n kädessä. Köyhän palkansaajan tulee köyhtyä tai muuten vieläkin heikommissa asemissa olevat työttömät, menettävät hallituksen käden ojennuksen, työttömyysturvan suojaosat. Heidän ostovoimansa paranee, mikäli heille vain on työtä tarjolla. Mutta millaisessa maailmassa elämmekään, kun toisen köyhän etu, on toiselta köyhältä pois? Eikä vielä ole edes selvyyttä, onko minkäänlaista apua luvassa toimeentulotuen varassa elävien ahdinkoon.

Aivan järjetöntä ja sairasta! Ikään kuin köyhät olisivat tämän kansakunnan turmioon ajaneet. Olisiko sitä paljon peräänkuulutettua maltillisuutta ja talkoohenkeä aika etsiä jostain muualta kuin kaikkein köyhimpien lompakoista. Eipä niissä tälläkään hetkellä ole mistä riipiä ropoja kansakunnan yhteiseen kassaan. Hienosti ovat työnantajat onnistuneet, sillä nyt on helppo luoda mielikuva ahneista ammattiliitoista, jotka häikäilemättömästi omia etujaan ajaessa kurjistavat työttömien asemaa.

Palkansaajien ostovoima heikkenee. Oikeudenmukaisessa maailmassa myös suuryritysten johtajat ja omistajat tinkisivät ansioistaan, puhumattakaan työeläkelaitoksien johdosta. Pienpalkkaiset ovat talkoissa olleet niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina. Suomen historian kovimman talouskasvun aikanakin palkansaajat pidättyivät maltillisissa korotuksissa. Kun viimeisetkin oikeudenmukaisuudentunteen rippeet häviävät tuloeroja tietoisesti kasvattaessa, järkkyy yhteiskuntarauha. Silloin on hyväosaisen aika katsoa peiliin ja miettiä, miten tässä näin kävi.

Joonas Tuomivaara
edustajiston puheenjohtaja
Palvelualojen ammattiliitto

Oikaisu

Tekstaripalstalla kirjoitti nimetön lukija (MT 6.9.), että R. Artjoki voi viljellä satoja hehtaareita tarvitsematta EU:n maitotukea. Valtiosihteeri Artjoki ei kuitenkaan omista maata yhtään hehtaaria, joten lukijan huoli on aiheeton.

Toimitus

Altia

Suomen alisuorittavat poliitikot tulevat epäonnistumaan viinatehtaan myynnissä.

Ei nimimerkkiä

Kauppatraktori

Kauppatraktorilla voi maatalousyrittäjä ajaa ilman maksuja ja vaihtoja. **Tarkkuutta**

Puukauppa

Todella hienoa, että EU suunnittelee koivuklapin myyntikieltoa. Meidän poliitikot vaan hyssyttelevät. Tukki-ja kuitupuusta kunnon hinta, niin kauppa käy. **Ei nimimerkkiä**

Vertailua

Lukuisat keskustalaiset viljelijät laajentavat tiluksiaan, mutta vastustavat kuntaliitoksia, vaikka kyse on samasta asiasta eli tehostamisesta.

Ei nimimerkkiä

Eläin nauttii

Artjärven naudoilla ihanteelliset tilat, juuri sellaiset mistä eläin nauttii. Aivan laillisesti.

Ei nimimerkkiä

Miten käy?

Onkohan kunnon kokoomuksesta nimeä enempää jäljellä, kunhan nykyinen ”kakaralauma” varttuu päättämään. Pahalta näyttää.

Ei nimimerkkiä

Et ole syyllinen

Eivät irrottajat nosta soluja. Opeta hiehosta asti. Kymmenen vuotta sitten kaikki suoraan irrottajalle.

Alle satatuhatta solua

Käyttäkää kumpikin automaatti-irrotusta. Lypsy helpompaa ja tulee lypsettyä aina samalla tavalla. Soluja tulee ja menee meillä muillakin.

Ei nimimerkkiä

Kuolinpesien määräaika kehittäisi metsänomistusrakennetta

Maaseudun Tulevaisuudessa kirjoitettiin 9.9.2013, että metsää omistaville kuolinpesille pitäisi asettaa lyhyt määräaika, jonka jälkeen ne pitäisi purkaa. Esitys on erittäin kannatettava ja se kehittäisi merkittävästi metsänomistusrakennetta Suomessa.

Kuolinpesät ovat tutkimusten mukaan muita omistajia passiivisempia metsien hoidossa ja käytössä. Syynä tähän on päätösten yksimielisyysvaatimus ja se, että käytännössä jonkun osakkaista tulisi kantaa toisia suurempi työpanos yhteiseksi hyväksi.

Vaikka kuolinpesä on luonteeltaan tilapäinen omistusmuoto, monet niistä ovat jääneet selvittämättä. Joistakin on saattanut muodostua useamman sukupolven kuolinpesä, jolloin omistajien määrä on moninkertaistunut ja päätöskyky lähes halvaantunut.

Kuolinpesien purkaminen neuvonnan ja ohjauksen keinoilla ei ole edennyt, joten tarvitaan sääntely, joka ohjaa toimimaan tietyn määräajan kuluessa. Ruotsissa vastaava keino on ollut jo pitkään käytössä ja se on osoittautunut toimivaksi.

Asiaa on edistettävä nopealla aikataululla. Määräajan asettamisen lisäksi on määriteltävä vastuullinen toimija, joka toteuttaisi ja ohjaisi kuolinpesien toimintaa käytännössä. Kuolinpesien omistuksessa olevien metsien siirtyminen aktiivisen metsätalouden piiriin on koko metsäsektorin yhteinen etu ja parantaa Suomen mahdollisuuksia menestyä metsäteollisuustuotteiden kansainvälisessä kilpailussa.

ANTTI RAATIKAINEN

Kuolinpesän jakaminen kohentaa metsän hoidon tasoa. Kuolinpesät ovat passiivisia metsän hoidossa ja käytössä, Tomi Salo kirjoittaa.

Tomi Salo
metsäjohtaja
Metsäteollisuus ry

Sääntely kohdistettava oikein

Maaseudun Tulevaisuus kirjoitti jälleen 9.9.2013 monessakin artikkelissa aikamme vitsauksesta: hallituksen halusta säännellä epäoleellisia asioita. Näitä maaseudun asukkaiden kyttäämiseen kohdistuvia säännöksiä lukiessa ei enää tiedä pitäisikö itkeä vai nauraa. Yksikin kesäkana on ilmoitettava, mutta radiolinkin saa asentaa kuka tahansa. Sehän lähettää vain haitallista mikroaaltosäteilyä, mutta mikäli kanalassa on kukko niin naapureilta pitää saada lupa. Onko kukon kiekaisu pahempi kuin syöpävaaralliseksi todettu mikroaaltosäteily?

Tinkimaidosta valmistettua pullaa (joka on uunissa kuumennettu) ei saa enää myydä, mutta suuryrityksille annetaan täydet vapaudet.

Kehitysministeri Heidi Hautala on ollut kovin vaisu paimentaessaan valtion osin omistamia yrityksiä. Mikä firma on saanut ennen niin ärhäkän Hautalan kyykkyyn? Kun valtio omistaa sanotaan vaikkapa kymmenen prosenttia jostain yrityksestä, niin silloin valtiolla on yhtiökokouksessa melkoisen suuri äänivalta. (Moni pienomistaja ei vaivaudu paikalle, joten käytännössä äänivalta on tätäkin suurempi.) Meppinä ollessaan Hautala lupasi vielä taistella ympäristön puolesta ja mikroaaltosaastetta vastaan, mutta nyt on ääni vaiennut. Miksi?

Euroopan Neuvosto, EU ja Euroopan ympäristövirasto suosittavat mikroaaltosäteilyn vähentämistä rajusti. Maailman terveysjärjestö WHO on luokitellut mikroaaltosäteilyn syöpävaaralliseksi. Itävallan lääkäriliitto on laatinut ohjeet säteilystä sairastuneiden suojaamiseksi. Suomessa näistä ei edes kerrota. Täällä saavat suuryritykset kuten Nokia (edelleen) ja Telia-Sonera tehdä kaikenlaisia kokeilujaan langattomien verkkojensa kanssa ilman mitään valvontaa. Uusi ”tietoyhteiskuntakaari” -lakiesitys ei edes noteeraa ympäristövaikutuksia. Tämän lakiesityksen mukaan mastojen lähettämällä mikroaaltosäteilyllä ei muka ole ympäristövaikutuksia. Haloo kansanedustajat, lukekaa surkea ja suurten teleoperaattoreiden sanelema lakiesitys läpi!

Voisiko niitä virkamiehiä, jotka kyttäävät tinkimaidon myyntiä tai lampureiden lomakkeita laittaa valvomaan oikeasti tärkeitä asioita? Suuryhtiöitä pitää valvoa, ei pientuottajia. Kumpi on pahempi: lähetinmasto naapuritontilla vai kukon kiekaisu?

Eva Jansson
Kuru

Karhujen kanssa telttailemassa

Nuorena geologina työskentelin vuosia Kanadassa. Luoteisterritorion kartoitustehtävissä telttaleirit sattuivat usein alueille, joissa oli karhuja. Enimmäkseen elettiin rauhassa puolin ja toisin, mutta kaiken varalta leirivarustukseen kuului Vietnamin sodan aikainen lyhyt viidakkokivääri.

Amerikan mustakarhu vastaa suomalaista petoa, joka yleensä välttelee ihmistä mutta on jokseenkin utelias.

Toisinaan kun palasi leiriin, karhujen vierailu siellä paljastui. Teltan läpi oli kävelty, ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen niin, että yhtään seinää ei ollut jäänyt ehjäksi. Alumiinisen toimistolaatikon kannessa oli kulmahampaista siistit kaksi reikää. Keittiöteltassa jokainen säilykepurkki oli purtu rikki, jauhot oli pemastettu ympäriinsä ja kaikki sotkettu.

Vesitaso lensi kerran viikossa leiriin tilatut ruokatarvikkeet. Maidonkin oli kauppias jäädyttänyt, ja se juotiin heti sulettua. Muut tarvikkeet kaivettiin sammalella peitettyyn kuoppaan: päälle jäätelöt, kanat ja kyljykset ja parhaiten säilyvät pihvit alimmaiseksi.

Iltojen pimettyä syksyyn muonavarastolla kävi joskus valikoiva vieras. Sille eivät kelvanneet possunkyljykset, vain alimpana olleet naudanlihat oli viety.

Karhu liikkuu täysin äänettömästi, mutta joku yö herätsin, kun tunsin, että karhu oli telttani vierustalla. Sänkyni ja sen välissä oli vain telttakangas, mutta sisälle telttaani se ei pyrkinyt. Eikä muulloinkaan, saattoi vain katsella oviaukosta.

Pyhäpäivät pidettiin vapaata pyykin pesua ja varusteiden huoltoa varten. Olin syyskesän päivänä leirissä, kun isokokoinen nenäkäs uroskarhu tuli uhittelemaan. Noin kymmenen metrin etäisyydeltä arvioimme toisiamme silmästä silmään.

Karhu ei osoittanut mitään vihamielisyyteen viittaavaa, mutta sen ei kuulunut tulla leiriini. En edes tarkkaan muista, mihin tähtäsin. Kaksi kertaa ehdin laukaista, ja kiusankappale putosi polvilleen (jos karhulla on polvet...?).

Kaivosyhtiön vanha prospektaaja oli omassa leirissään vaimonsa kanssa. Vaimon laittamaa karhun paahtopaistia vanhukset tarjosivat kylään tulleelle geologillekin.

”Jotkut eivät voi nylkeä karhua, koska se ilman turkkia näyttää liikaa ihmiseltä!” sanoi Gene.

Vuosia myöhemmin telttaretkellä tutulla leirijärvellä aamusella aioimme vaimon ulos kattamalle aamiaiselle. Teltasta kömpiessämme näimme emokarhun pienen poikasensa kanssa kattauksella.

Aamiaisemme ei kuitenkaan paljon kiinnostanut, ja pian vieraat poistuivat. Somat pienet hampaan jäljet vain jäivät voipakettiin, josta pikkukarhu oli maistiaisensa haukannut.

Karhut ovat tuttuja vieraita Seppo Monosen leirissä.

Seppo Mononen
geologi
Ilmajoki

Miksi luokassa saa kiroilla?

Miksi nuorten ympärillä jatkuvasti joko hössötetään, hyysätään tai ollaan totaalisen välinpitämättömiä?

Tuntuu, että kouluissa ei vaadita tarpeeksi, ja ongelmista ollaan mieluummin hiljaa kuin keskustellaan. Tai jos niitä käsitellään, tehdään se niin laimeasti, että asian ympärillä vain tanssitaan.

En syytä opettajia, en nuoria, enkä vanhempia. Mutta jossain se ongelma piilee. Uskallan väittää, että meissä kaikissa.

Jokainen nuori on erilainen, eikä meistä voi todellakaan puhua yhtenäisenä ryhmänä. Haluan kuitenkin tuoda esille omia havaintojani kouluissa tekemistäni vierailuista.

Olen tavannut lahjakkaita, hauskoja ja älykkäitä opiskelijoita, mutta niitäkin, joilla on moni juttu täysin hukassa. Tämä on saanut minut pohtimaan, miksi meidät päästetään niin helpolla?

Miksi nuorten annetaan kiroilla luokassa, tulla myöhässä, olla osallistumatta tai käyttäytyä epäkunnioittavasti?

Tekevätkö nuoret sitä siksi, että niin saa tehdä? Tekevätkö nuoret sitä siksi, että opettajilla eivät resurssit riitä näiden ongelmien ehkäisyyn? Tai siksi, että vanhemmilla ei ole aikaa seurata lastensa koulumenestystä tai heillä on siihen jopa aivan liikaa aikaa? En ymmärrä.

Nuoret ovat kykeneviä kaikkeen, siitä olen varma. Eikä jokainen ole taiteellisesti lahjakas tai hyvä pänttäämään oppikirjoja. Kyllä se tiedetään. Mutta ei nuorta tarvitse pienestäkin saavutuksesta kehua maasta taivaaseen.

Jossakin kouluissa riittää, että ilmestyy paikalle niin saa opettajalta kaurakeksin ja cokiksen. Toisissa kouluissa opettajat soittelevat oppilaittensa perään, että ”missä se Juulia luuraa, kun ei tunnilla näy”. Tähänkö on tultu?

Nuoret saisivat huomattavasti paremmat eväät löytää paikkansa maailmassa, jos kouluissa ja kotona opittaisiin vaatimaan enemmän!

Eihän meissä nuorissa piilevää vahvuutta voi löytää, jos sitä ei ensin haasteta näyttäytymään.

Siis haastakaa, älkää hyysätkö!

Aicha Manai
työelämän nuorisolähettilä
Taloudellinen tiedotustoimisto TAT

Kanoja ei yleensä lennätetä

Lehti (MT 9.9.) kertoi kannessa ja yhdellä sisäsivulla näyttävästi keravalaisista leirikoululaisista eläinten”hoito”puuhissaan.

Kanojen lennättäminen lienee siipikarjan hoitoaskareena oudommasta päästä kanatilallisillekin? Poika kertoi ylpeänä oppineensa lennättämään kanoja, kuten kuvasta näkyi. Toisessa kuvassa pientä kilipukkia jahdattiin iso karahka kourassa juoksujalkaa jostakin jonnekin.

Onkohan kaupunkilaislapset nyt riittävästi ja asiantuntevasti perehdytetty eläinten lajinmukaiseen hoitoon? Hieman tulee kuva siitä että kaupunkilaisteinit saavat touhuta omiaan ison eläinkatraan hoidossa. Pahimmillaan eläimistä tulee eläviä leluja, joita lapsijoukko kohtelee omaksi huvikseen miten sattuu.

Oma tyttäreni tasan kerran innostui vierailulla olevien poikien kanssa paimentamaan keppien kanssa lammaskatrasta laitumella. Homma loppui väliintulooni ja puhutteluun siitä, että lampaiden kanssa kepeillä jahtaaminen ei tule koskaan kysymykseen.

Siirrossa toimii herkkurehun perässä houkuttelu, rauhallinen käytös, nätti puhe ja laumavaiston hyväksikäyttäminen parhaiten.

Sirkka Pyhälä
Lempäälä

VIERASKOLUMNI

Pyyn pyytämisen logiikka

EU:n parlamentissa jättämäni aloite Suomen kansallisen maataloustuen järjestämisestä uudella tavalla on aiheuttanut mielenkiintoisen keskustelun. Kommenttien perusteella hanke on herättänyt jonkinmoista hämmennystä. Jyrkimmässä reaktiossa aloitteen epäillään romuttavan 141-tuen ja kokonaistuen pienenevän. Vähintäänkin esitykseni on katsottu olevan ”arvaamatonta riskipeliä” (Savon Sanomat 10.9.).

Lienee paikallaan kerrata kiihkottomasti, mistä on kysymys.

Suomi sai 141:n EU-liittymissopimuksen myötä. Sen luonne oli ja on selkeästi väliaikainen. Jos joku luulee, että 141 jatkuu maailman tappiin, hän on väärässä. Kaikki merkit ovat viitanneet siihen, että aika on nyt loppunut. Olosuhteemme eivät kuitenkaan ole oleellisesti muuttuneet, joten tarvitsemme nykyistä pysyvämmän pohjan tuelle.

Viime viikon torstaina, 5. syyskuuta kello 12 Brysselin aikaa meni umpeen viimeinen mahdollisuus vaikuttaa Euroopan unionin yhteiseen maatalouspolitiikkaan. Silloin piti jättää muutosesitykset YMP:n siirtymäkauden asetukseen, eli siihen kuuluisaan capiin. Mitään ei ollut hävittävissä, mutta paljon voitettavissa.

Aloitteen tavoite on säilyttää oikeus 141-tuen maksuun, mutta siirtää oikeus liittymissopimuksen artiklasta osaksi EU:n yhteistä maatalouspolitiikkaa. Jos esitykseni Suomen kansallisen tuen siirtämisestä capin osaksi vuosiksi 2014–2020 onnistuisi, niin hyvä. Tuen jatkaminen myös 2020 jälkeen voi olla helpompaa, kun vääntöä ei tarvitse enää käydä komission kanssa tuen maksuperusteesta. Jos se taas epäonnistuu, ei yrityksellä ole sinänsä mitään vaikutusta Suomen perinteiseen linjaan eli neuvotteluihin komission kanssa.

Koen, että on tarpeen korostaa seuraavaa: Jos hanke menee läpi, se ei millään tavalla vähennä Suomen saamia EU-tukia. Asioilla ei yksinkertaisesti ole mitään tekemistä toistensa kanssa. Suomi joko saa tähän asti 141-artiklassa myönnetyn kansallisen oikeuden tiettyjen tukien maksamiseen, tai sitten ei saa.

Katsotaanpa tuota ”arvaamatonta riskipeliä” hiukan tarkemmin.

EU:n maatalouspolitiikka on täynnä esimerkkejä vastaavista junailuista. Suomen kaltaisessa tilanteessa ovat vain Ruotsi ja Baltian maat. Baltit saavat omat hyvityksensä tällä kierroksella, ja he muistavat, mistä tuki niille tuli. Itsekin olen pitänyt parlamentissa tulikivenkatkuisia puheenvuoroja balttien puolesta. Joka tapauksessa, neuvostossa määräenemmistö toki saavutetaan ilman mainittuja jäsenvaltioitakin.

Uskon tämän hankkeen onnistumiseen, muuten en olisi aloitetta edes esittänyt.

Euroopan parlamentin maatalousvaliokunta äänestää siirtymäkauden asetuksesta 30. syyskuuta. Täysistunnossa asia on marraskuussa. Komissiolla ei ole mitään järjestelyä vastaan – päinvastoin se pääsee ”pälkähästä”, kun komissaarin ei tarvitse ottaa yhteen lakiosaston kanssa.

Tässä tapauksessa pyy ei olisi kuitenkaan ollut pivossa. Nyt sitä sentään pyydetään.

PETRI SARVAMAA on europarlamentaarikko (kok.).

petri.sarvamaa@europarl.europa.eu

VIIKON KYSYMYS

Mitä mieltä olet kotihoidon tuesta?

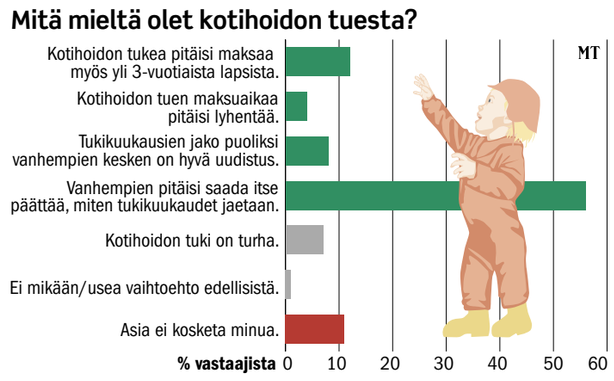

Kotihoidon tuki vanhempien päätös

Ylivoimainen enemmistö viikon kysymykseen vastanneista on sillä kannalla, että vanhempien pitäisi itse saada päättää, miten kotihoidon tuen kuukaudet jaetaan vanhempien kesken.

Hallitus on ehdottanut, että kotihoidon tuki jaettaisiin puoliksi vanhempien kesken.

Vapaaehtoisuus sai 56 prosenttia, eli 384 ääntä.

”Kodinhoidon tukea ei saa poistaa missään nimessä eikä muilla kuin vanhemmilla ole oikeutta päättää sen käytöstä. Entäpä yksinhuoltaja joka haluaa olla lapsen kanssa pitempään kotona?”, nimimerkki Pöllö kirjoittaa.

Myyn mielestä puoliksi jakaminen ei toimi maatiloilla.

”Jako puoliksi vanhempien kesken ei toimi maatilalla. Suuri osa tilan töistä on edelleen jakautunut maatilayrittäjäpuolisoiden kesken sukupuolen mukaan ja iso osa maatilan työstä on sesonkiluonteista.”

”Vanhemmat osaavat päättää itse kumpi on kotona lapsen tai lasten kanssa. Emme tarvitse siihen valtiovallan sekaantumista. Lain tullessa voimaan, saattavat nyt kotona olevat lapset tulla kunnallisen päivähoidon asiakkaiksi, jolloin päivähoitopaikat loppuvat, mikäli vanhemmat eivät toteuta hallituksen tahtoa isän ’pakkohoito’ kuukausista”, Suvityttö kirjoittaa.

Muut vaihtoehdot saivat vain hajaääniä vapaaehtoisuuteen verrattuna. Kotihoidon tuki yli kolme vuotiaille lapsille sai 12 prosenttia äänistä.

”Lapsen parasta ajatellen tulee vanhemmista toisen olla lapsen kanssa kotona kymmenen vuotiaaksi asti. Tästä työstä tulee maksaa vähintään takuueläkkeen suuruinen korvaus kuukaudessa, joka sisältää lapsilisän lukumäärästä riippuen verottomana”, Aloittelija linjaa.

Ulkomaiset marjanpoimijat

Marja-aika alkaa olla lopuillaan, mutta vielä metsissä liikkuu ainakin puolukanpoimijoita. Ovatko ulkomaiset poimijat aiheuttaneet sinun maillasi haittoja tänä kesänä vai onko yhteiselo ollut sävyisää?

Vastaa viikon kysymykseen osoitteessa *www.maaseuduntulevaisuus.fi*

AIMO VAINIO

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
■ Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717.
Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”.
■ Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*